

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	3014000010
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3014000010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 20. januára 2015 v Bratislave, v konaní o uznaní a výkone rozhodnutia, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody, o odvolaní odsúdeného O. S. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. novembra 2014, sp. zn. 2Ntc 8/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného O. S. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 10. novembra 2014, sp. zn. 2Ntc 8/2014, rozhodol o tom, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z.z.“) sa na území Slovenskej republiky uznáva

a/ rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 26. marca 2012, sp. zn. 125 Hv 29/12v, právoplatný dňa 30. marca 2012, ktorým bol štátny občan Slovenskej republiky O. S., nar. XX. O. XXXX v O., trvale bytom A., U., uznaný vinným z trestného činu krádeže za účelom zárobku z časti lúpežnej a z časti vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 4, 129 č. 2, 130, druhá veta, druhý prípad a 131, prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka a za to odsúdený pri použití § 130 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka.

Podľa § 53 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka v spojení s § 494a ods. 1 č. 4 rakúskeho Tr. poriadku bolo odvolané rozhodnutie spolkového prezidenta z 5. mája 2011 pod č. BMFJ 4.045.856/0001-IV 7/2011, ktorým bolo rozhodnuté o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody na základe rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 17. novembra 2008, sp. zn. 32 Hv 139/08f, a zo 17. septembra 2010, sp. zn. 13 Hv 132/10s.

b/ rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 17. novembra 2008, sp. zn. 32 Hv 139/08f, právoplatný dňa 17. novembra 2008, ktorým bol štátny občan Slovenskej republiky O. S. uznaný vinným z trestného činu krádeže za účelom zárobku podľa §§ 127, 130, prvá veta, prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 83 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a za to odsúdený pri použití § 130 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov pri stanovení skúšobnej doby v trvaní troch rokov.

c/ rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 17. septembra 2010, sp. zn. 13 Hv 123/10s, právoplatný dňa 18. januára 2011, v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň z 18. januára 2011, sp. zn. 22 Bs 336/10p, ktorým bol štátny občan Slovenskej republiky O. S. uznaný vinným z trestného činu krádeže za účelom zárobku z časti dokonanej, z časti v štádiu pokusu, z časti vlámaním podľa §§ 127, 129, č. 2, 130, prvý prípad a 15 rakúskeho Trestného zákonníka a za to odsúdený za použitia § 29 podľa § 129 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody vo výmere osemnásť mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a § 494a ods. 1 č. 2 rakúskeho Trestného poriadku bol zároveň zrušený podmienený trestný dohľad uložený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 17. novembra 2008, sp. zn. 032 Hv 139/08f.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. sa takto citované rozsudky vykonávajú na území Slovenskej republiky, pričom odsúdený O. S. sa podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odsúdený O. S. odvolanie, v ktorom žiadal, aby mohol trest odňatia slobody naďalej vykonávať v Rakúsku, keďže je tam už od 6. februára 2012, zvykol si na tamojšiu kultúru a má dobré znalosti nemčiny. Na Slovensku nemá žiadne sociálne zázemie, preto tam počas výkonu trestu nemôže ani očakávať návštevu. Aj po skončení trestu by nechcel žiť na Slovensku, keďže jeho sociálne kontakty sú v Rakúsku, o.i. i jeho terapeutka Mag. N. C. a advokát Dr. Graupner.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k takému záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd vecne a miestne príslušný (§ 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z.) rozhodol v danom prípade správne a v súlade so zákonom, pričom ani voči samotnému odôvodneniu rozhodnutia nemožno mať žiadne výhrady.

Pokiaľ ide o podklady, ktoré mal prvostupňový súd k dispozícii zo strany Rakúskej republiky, tak tieto tvorili okrem už vyššie spomínaných cudzozemských rozsudkov i osvedčenia Spolkového ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky z 24. januára 2014 podľa čl. 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v platnom znení (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“) k daným právoplatným rozsudkom, či zápisnica z 12. novembra 2013, spísaná v Justičnom zariadení Sonnenberg, kde sa odsúdený O. S. vyslovil proti výkonu rozhodnutia na území Slovenskej republiky, keď uviedol, že nechce, aby sa jeho rodina hanbila.

Z obsahu predloženého spisu zároveň vyplýva, že príslušný krajský súd napadnuté rozhodnutie vydal až potom, čo mu bolo v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. doručené písomné vyjadrenie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín, ktorá súhlasila s uznaním a vykonaním vyššie uvedených rakúskych rozsudkov, keďže považovala všetky podmienky k tomu potrebné v zmysle zákona č. 549/2011 Z.z. za splnené.

Čo sa týka posúdenia obojstrannej trestnosti skutkov krajským súdom, t.j. či skutky sú trestným činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (neboli tu splnené podmienky uvedené v ust. § 4 ods. 2, ods. 3 zák. č. 549/2011 Z.z.), tak s týmto sa najvyšší súd plne stotožňuje, a v podrobnostiach preto v tejto súvislosti odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Súhlasiť treba potom aj s tým záverom, že v prípade uznávaných rozsudkov neexistuje žiaden zákonný dôvod na odmietnutie ich uznania a výkonu na území Slovenskej republiky v zmysle § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z.z.

Pokiaľ ide o otázku štátom pôvodu uložených trestov odňatia slobody, tu bolo rovnako správne rozhodnuté o tom, že v ich výkone bude odsúdený O. S. na území Slovenskej republiky pokračovať bez premeny (§ 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z.z.), a to v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Záverom nedá opätovne neupozorniť i na tú skutočnosť, že v predmetnom prípade sa súhlas odsúdeného na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nevyžaduje, keďže je štátnym príslušníkom tohto štátu, má na jeho území trvalý pobyt a navyše by tu bol aj vyhostený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (viď čl. 6 bod 2 Rámcového rozhodnutia; tiež § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z.z.).

Reagujúc na námietky odsúdeného je nevyhnutné záverom dodať, že tieto sú - ako je zrejmé už s ohľadom na skôr uvedené - v danom konaní irelevantné, osobitne tiež s poukazom na to, že rozhodnutím Bundespolizeidirektion Wien z 15. februára 2011, č. III-1246851/FrB11, bol odsúdenému O. S. uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike.

Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, majúci na zreteli ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z.z., rozhodol tak, že podané odvolanie podľa § 518 ods. 4 Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.